

Prorocii adevărați sau mincinoși

Ewald Frank

Cuvântul de introducere prin fratele Russ. Ceea ce trebuie să se împlinească în zilele noastre se împlinește întocmai cum a vorbit gura Domnului. Noi suntem bucuroși pentru aceasta și Îi mulțumim. Eu cred că noi nu trebuie să ne îngrijorăm, nici să ne plângem, nici nu trebuie să-I prescriem ceva lui Dumnezeu, pentru că ceea ce a planificat El în planul Său de mântuire, chiar dacă unele lucruri au fost prorocite cu mii de ani în urmă sau dacă au fost vestite în zilele noastre, noi știm că Dumnezeu le va împlini; și pentru acest lucru Îi suntem recunoscători.

Frați și surori, noi nu ne bazăm decât pe Cuvântul Său, pe făgăduințele Lui și pe ceea ce a vorbit El. Pentru aceasta vrem să-I dăm toată cinstea și lauda.

Să ne rugăm. Tată ceresc și în dimineața aceasta noi suntem atât de bucuroși și plini de mulțumire că am putut veni aici la glasul Cuvântului Tău, unde putem proslăvi Numele Tău și să Te lăudăm, Dumnezeule atotputernic, în cer și pe pământ. Tu care ne-ai iubit și ne-ai ales ca popor al Tău, Doamne, Tu ne-ai făcut de cunoscut calea Ta și ne-ai trimis Cuvântul Tău și noi ne putem baza pe Cuvântul Tău în fiecare zi din viața noastră. Doamne, și în dimineața aceasta vrem să fii cu noi și Te rugăm să iei totul în mâinile Tale, să ne binecuvântezi pe toți cei prezenți și pe cei care n-au putut veni. Binecuvântează întregul Tău popor de pretutindeni, până la marginile pământului. Doamne, Ție Ți se cuvine toată lauda și onoarea și toată închinarea noastră; am vrea să sărim de bucurie. Ce Ți-am putea noi spune, decât să Te onorăm și să Te lăudăm din adâncul inimii noastre.

Doamne, primește mulțumirea noastră pentru tot ce ai făcut în mijlocul nostru, pentru descoperirile minunate, pentru binecuvântare, pentru tot Îți aducem numai laudă și onoare. Aleluia! Tu să fii mai departe cu noi. Îți mulțumim în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Fr. Frank. Acum vrem să citim un Cuvânt pe care îl găsim în Ieremia 23. Aici observăm, în mod deosebit, că în timpul în care făgăduințele lui Dumnezeu se împlinesc, orice minciună și orice înșelăciune încetează, iar acei care s-au ocupat cu înșelătoriile trebuie să înceteze, pentru că toți ceilalți observă că ei vorbesc pe lângă ceea ce lucrează Dumnezeu de fapt. Așa se întâmplă și în timpul nostru.

Cel ce vede împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu pentru timpul său, la fel, vede unde se vorbește minciuna și înșelăciunea, pentru că acele lucruri nu corespund cu adevărul; mai mult decât atât, ele deviază de la Cuvânt, trecând pe lângă țintă. Dar acolo unde Dumnezeu Se descoperă, oamenii sunt călăuziți de Cuvânt. Din Ieremia 23 am putea citi foarte mult, dar este de ajuns dacă citim de la vers. 16 la v. 20: *„Așa vorbește Domnul oștirilor: «N-ascultați cuvintele prorocilor care vă prorocesc! Ei vă leagă în închipuiri zadarnice; spun vedenii ieșite din inima lor, nu ce vine din gura Domnului. Ei spun celor ce Mă nesocotesc: «Domnul a zis: «Veți avea pace» și zic tuturor celor ce trăiesc după aplecările inimii lor: «Nu vi se va întâmpla niciun rău.» Cine a fost de față la sfatul Domnului ca să vadă și să asculte cuvântul Lui? Cine a plecat urechea la cuvântul Lui și cine l-a auzit? Iată că furtuna Domnului, urgia izbucnește, se năpustește vijelia și cade peste capul celor răi! Mânia Domnului nu se va potoli până nu va împlini și va înfăptui planurile inimii Lui. Veți înțelege în totul lucrul acesta în cursul vremilor”*.

Aceasta este tema despre care vrem să aflăm adevărul. La sfârșitul vremilor, la sfârșitul zilelor, trebuie să recunoaștem cu claritate că Domnul împlinește planul Său sfânt de mântuire și face de rușine pe oricine nu trăiește conform Cuvântului Său.

Referitor la toți cei ce n-au posedat Cuvântul Domnului, este scris în vers. 21-22: *„Eu n-am trimis pe prorocii aceștia, și totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, și totuși au prorocit. Dacă ar fi fost de față la sfatul Meu, ar fi trebuit să spună cuvintele Mele poporului Meu și să-i întoarcă de la calea lor rea, de la răutatea faptelor lor!”*.

Aici sunt aceste două lucruri.

La sfârșitul vremilor vom putea ști cu claritate unde se află Dumnezeu și unde nu, unde se află prezența și călăuzirea Domnului,

unde vorbește El și unde nu vorbește, unde lucrează El și unde nu lucrează. Semnul recunoașterii care ne-a fost dat ne spune: *„Dacă ar fi fost de față la sfatul Meu, ar fi trebuit să spună cuvintele Mele poporului Meu”*.

Așadar unde este Domnul, acolo El va lăsa să fie vestit Cuvântul Lui, acolo sunt descoperite gândurile lui Dumnezeu, acolo El va vorbi adevărul Său; noi putem recunoaște aceasta acum la sfârșitul vremilor, prin harul lui Dumnezeu și Îi mulțumim pentru aceasta. Eu cred că toți cei ce au auzit Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu pot deosebi cu adevărat minciuna de adevăr.

De multe ori unii se întreabă: „Cine posedă darul deosebirii?”, iar alții pot face tot felul de observații. Eu cred că toți acei ce cred Cuvântul prorocit și vestit prin prorocul lui Dumnezeu posedă și darul deosebirii. Ei pot vedea și observa orice îndeletnicire meschină și s-o aducă în fața Cuvântului fără să cadă în cursa Îșelătorului. Chiar dacă lucrarea respectivă este împodobită frumos, cusută cu ață albă, chiar dacă cineva se pretinde a fi proroc.

Să luăm un caz. Cineva vine la noi și noi îl poftim la masă – la Cuvânt. Dar nu vor trece cinci minute și noi vom constata imediat cine este persoana respectivă. Nu numai unul va constata, ci toți ne vom da seama dacă el a venit din însărcinarea lui Dumnezeu și dacă el vestește Cuvântul făgăduit pentru timpul aceasta sau dacă el vestește gândurile lui proprii, căutând să ne insufle un vânt străin. Vântul i se va lua imediat din pânze, iar el va trebui să se așeze la locul lui. Nu este meritul nostru, ci este harul lui Dumnezeu că astăzi noi putem deosebi ce este drept de ceea ce nu este drept, putem deosebi adevărul de minciună. Semnul de recunoaștere este clar: *„Dacă ar fi fost de față la sfatul Meu, ar fi trebuit să spună cuvintele Mele poporului Meu”*.

Din Ieremia 23 mai citim vers. 25-27: *„Am auzit ce spun prorocii care prorocesc minciuni în Numele Meu zicând: «Am avut un vis! Am visat un vis!» Până când vor prorocii aceștia să prorocească minciuni, să prorocească înșelătoriile inimii lor? Cred ei oare că pot face pe poporul Meu să uite Numele Meu prin visurile pe care le istorisește fiecare din ei aproapelui său, cum Mi-au uitat părinții lor Numele din pricina lui Baal?”*.

Vedeți? Și aici poate fi minciună și înșelăciune când unii oameni nu au în sine Cuvântul adevărului. Există comunități unde sunt povestite tot felul de visuri și sunt relatate tot felul de ipoteze pe baza Cuvântului, că: „În zilele din urmă mulți vor avea visuri”. Fiecare povestește ce a visat noaptea până acolo că ți se face rău de atâta vâlvă în vânt. Dar noi știm că acolo unde Se descoperă Dumnezeu totul este într-o relație ordonată față de Cuvântul lui Dumnezeu; acolo nu este adus pe masă ceea ce nu trebuie adus.

În centrul atenției trebuie adus Domnul Isus Hristos și Cuvântul viu al Dumnezeului nostru. Amin. Toate celelalte lucruri sunt aduse doar ca ceva secundar și sunt amintite doar ca o confirmare la ceea ce a vorbit Dumnezeu prin Duhul Său. Să nu uităm că un vis care este mult amintit nu are nicio valoare; drept urmare, vă rog să-l uităm foarte repede.

Dar să observăm bine, atunci când Dumnezeu dă o descoperire într-un vis de noapte – ca unui Iosif căruia i s-a spus să meargă în Egipt – atunci acela să și împlinească fără multă vorbă însărcinarea Domnului.

În vers. 28 citim: *„Prorocul care a avut un vis să istorisească visul acesta, și cine a auzit Cuvântul Meu să spună întocmai Cuvântul Meu!”*. Așa este.

Dacă cineva are cu adevărat un vis, noi nu vrem să respingem nimic din ceea ce dăruiește Dumnezeu; este bine venit, indiferent sub ce formă. Dacă cineva a avut un vis să-l povestească și apoi se va vedea dacă Dumnezeu era în lucrare sau dacă Satan era în acea lucrare. Noi nu trebuie să ne jucăm cu lucrurile lui Dumnezeu. Noi trebuie să spunem deschis dacă am auzit, dacă am văzut sau dacă am visat. De fapt, curând se va vedea dacă Dumnezeu este în lucrarea respectivă sau nu.

Noi am citit: *„Cine a auzit Cuvântul Meu să spună întocmai Cuvântul Meu!”*. Și aici este posibil ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie înghesuit într-o concepție proprie sau să fie adaptat unui program propriu. Dar cel ce a auzit Cuvântul Domnului trebuie să-l vestească mai departe așa cum l-a primit, fără să-l rupă sau să-l răsucească, ci să spună numai ceea ce a vorbit Domnul.

Aici este făcută imediat o comparație. Vers. 28b: „*Pentru ce să amesteci paie cu grâul? – zice Domnul*”. Sau pleava cu grâul din timpul nostru. Noi știm că ele sunt foarte aproape una de cealaltă. Da, grâul este îmbrăcat cu pleava, dar pleava va fi arsă, iar grâul va fi luat în veșnicie. În timpul secerișului, la sfârșitul vremii, grâul nu va mai avea nimic comun cu pleava, deși, mai înainte, ambele erau dependente una de cealaltă, deși unul a ieșit din celălalt; dar la sfârșit intervine o separare completă.

Numai Dumnezeu poate împlini și desăvârși această lucrare. Dar noi vedem, când ajungem la sfârșitul vremii, că va trebui să deosebim grâul de pleavă. Noi ar trebui să fim în stare să deosebim unde este grâu și unde este pleavă. Vedem că nici chiar spicul din care se dezvoltă grâul nu mai are vreo valoare. La sfârșit totul depinde de valoarea grâului ieșit din spic. Toate celelalte au fost necesare doar pentru a ajuta grâul până se coace, iar la sfârșit se va descoperi cum Domnul va alege grâul ca să-l ducă în hambarul Său, iar pleava va fi arsă în foc. Nu noi am ordonat aceste lucruri și nu noi le-am planificat, ci Însuși Domnul a vorbit despre această lucrare pe care El o împlinește acum.

În vers. 29-32 citim: „*«Nu este Cuvântul Meu ca un foc, zice Domnul, și ca un ciocan care sfărâmă stânca?» «De aceea, iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii care își ascund unul altuia cuvintele Mele.» «Iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii care iau cuvântul lor și-l dau drept cuvânt al Meu.» «Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce prorocesc visuri neadevărate, care le istorisesc și rățăcesc pe poporul Meu cu minciunile și cu îndrăzneala lor; nu i-am trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă și nu sunt de nici un folos poporului acestuia, zice Domnul»*”.

Cel ce trece pe lângă Cuvântul lui Dumnezeu nu are nimic de spus poporului Său, ci el vrea doar să-i rățăcească pe cei ce Îl urmează pe Domnul. Dar aleșii lui Dumnezeu nu pot fi înșelați. De aceea ei ascultă glasul lui Dumnezeu și rămân feriți de înșelăciune, iar aceasta este prin harul lui Dumnezeu. În timpul sfârșitului noi putem deosebi cu claritate adevărul de formalitate.

Se spune: „Hristos este aici, sau Hristos este acolo” și se povestește despre darurile Duhului, despre minuni aici și dincolo sau că Dumnezeu a vorbit aici sau acolo – despre lucrurile acestea se povestește foarte mult. Dar întrebarea noastră este: „Unde se descoperă Dumnezeu conform Cuvântului Său în timpul acesta? Unde Îl putem găsi pe Domnul?”

Tot așa cum s-a întâmplat cu poporul Israel. Când Dumnezeu a pus capăt tuturor înșelătoriilor și minciunii lor, cine a mai îndrăznit atunci să înșele după ce Dumnezeu lăsase ca izvorul de adevăr să fie cunoscut? La fel o vor păți acum cei ce înșeală în propria lor familie, în biserică și pretutindeni. Va trebui să le spunem: „Aici tu nu mai ai nimic de prorocit”.

Dumnezeu împlinește acum Cuvântul Său în fața ochilor noștri. Nu ne dăm noi seama cum a vorbit Dumnezeu cu slujitorii Lui? Nu știm noi că, în trecut, Dumnezeu a trimis pe slujitorii Lui, iar în timpul acesta El a trimis pe slujitorul Său? Atunci putem deosebi imediat. Dacă cineva vorbește aici pe lângă Cuvântul vorbit de Dumnezeu prin slujitorul Său, acela nu vorbește din însărcinarea lui Dumnezeu. El poate vorbi despre îngeri sau draci, aceasta nu este important, acela joacă doar un fel de teatru.

Lăudat fie Dumnezeu pentru că El ne-a deschis ochii și pentru faptul că El a ridicat un loc preasfânt. El vrea să ne ajute prin har, iar acolo unde este Duhul adevărului minciuna va trebui descoperită imediat. Noi vom vedea cum lumina osândește întunericul, și, la fel, Duhul adevărului osândește tot ceea ce este înșelătorie și minciună. Totul trebuie descoperit și cu cât mai repede cu atât mai bine. Cu cât ne apropiem mai mult de sfârșitul veacului cu atât mai clar vor fi descoperite aceste lucruri în Biserica Dumnezeului celui viu.

Noi am citit că Domnul are necaz pe cei ce prorocesc visuri neadevărate ca să rățăcească pe poporul Domnului prin înșelăciunea lor. Acesta este Cuvântul potrivit pentru lucrările acestea particulare și înșelătoare: totul este doar minciună. Ei povestesc și prorocesc, dar în fond, ei nu au nimic de spus. De ce? Pentru că ei nu au stat la sfatul lui Dumnezeu, nu au auzit Cuvântul Lui și nu au primit descoperire asupra Lui. Ei n-au primit nicio însărcinare pentru a vesti mai departe aceste

lucruri, drept urmare ei nu pot spune ceea ce are de spus Domnul poporului Său. Noi am citit mai înainte: „Nu Eu i-am trimis pe prorocii aceștia, nu Eu le-am dat poruncă, ei nu sunt de niciun folos poporului acestuia și n-au adus niciun rod. Ei nu pot ajuta pentru că vestesc basme proprii”.

Dumnezeu se află în propria Sa lucrare. Toate celelalte lucrări ne îndepărtează de El. Aceste lucrări voi fi descoperite mai devreme sau mai târziu.

Domnul a vorbit și în prorocul Ezechiel așa cum citim în cap. 13:1: „*Fiul omului, proroceste împotriva prorocilor lui Israel care prorocesc și spune celor ce prorocesc după gustul inimii lor: «Ascultați Cuvântul Domnului!..»*”.

Dacă toți cei ce prorocesc în timpul nostru după gustul inimii lor ar fi dispuși să asculte Cuvântul Domnului, atunci ei ar deveni oameni liberi prin adevărul lui Dumnezeu. *Căci este scris: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi (liberi)”* (Ioan 8:32). Adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu și când El ne pătrunde atunci toată minciuna și înșelăciunea va fi osândită, așa încât ne vom rușina și vom spune: „Doamne, ajută-mă prin harul Tău și pătrunde-mă prin adevărul Tău în așa fel ca propria mea părere să dispară, iar călăuzirea Ta să mă cuprindă prin Duhul Sfânt”; ca să știm că nu vorbim noi după propria noastră părere, ci Tu prin călăuzirea Duhului Sfânt.

Noi vrem să fim convinși că din acest loc închinat Domnului se vorbește numai Cuvântul Domnului și toate lucrurile sunt ordonate după Cuvântul Său și sunt aduse într-un echilibru deplin.

Acestor oameni care prorocesc aproape pretutindeni spuneți-le ce a vorbit Cuvântul Domnului în special aici: „Ascultați Cuvântul Domnului pentru timpul acesta”. Dar ei nu vor asculta, ci ei doresc să umble în căile lor proprii. Ei spun atât de simplu: „Dacă nu-mi convine într-o comunitate mă duc în alta. Poate mai găsesc câțiva neștiutori cărora le pot prezenta jocul meu”. Dar acest lucru nu se întâmplă în casa lui Dumnezeu. Tuturor acelor din timpul nostru care mai prorocesc pe lângă Cuvânt trebuie să le fie spus: „Vă rugăm veniți odată și ascultați Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu pentru timpul acesta” și atunci veți ști cu cine aveți de a face. Numai așa putem să-i

ajutăm pe oameni. Voi știți că oamenii se ascund după multe lucruri, dar orice lucrare sau învățătură va fi măsurată cu unitatea de măsură a Cuvântului Domnului. În acest punct, unii se ridică, iar alții cad. Se întâmplă un lucru din acestea două. Acolo unde oamenii prorocesc după voia inimii lor și unde își povestesc visurile după bunul lor plac, lucrând după concepții proprii, aceloră trebuie să le fie spus: „Dacă pretindeți că vreți să-L slujiți pe Dumnezeu atunci veniți și ascultați Cuvântul Său”.

De înșelăciunea oamenilor te poți elibera doar atunci când primești Cuvântul adevărului în inima ta și îl crezi. De ce nu vor să-L asculte așa de mulți oameni? Mulți admit că fratele Branham a fost un proroc al lui Dumnezeu, dar propria lor umblare și voință nu le permite să se întoarcă la Dumnezeu; acesta este un cuvânt profetic, propria lor lucrare nu le permite să se întoarcă. De ce? Pentru că ei vor să continue așa. Ei nu vor să fie descoperiți în umblarea lor, ci vor să trăiască după îndemnurile inimii lor.

Orice om care a căzut în cursa lucrării sale proprii în timpul acesta, va avea mari greutatea. Să vină să se așeze la picioarele Domnului ca ucenic și să asculte glasul Cuvântului. Dar unii vor umbla pe căi greșite și vor avea dificultăți să se elibereze de vedeniile oamenilor și de minciunile prorocilor mincinoși, fie doar că mâna lui Dumnezeu îi cuprinde și le spune: „Ascultă, este mai bine să fii descoperit aici pe pământ, unde mai este timp și loc pentru pocăință decât să fii descoperit acolo mai târziu cu toate înșelătoriile tale murdare și mincinoase”.

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Vai de prorocii fără minte care umblă după duhul lor și nu văd nimic!»” (Ezech. 13:3). Voi știți că toate aceste lucruri există. Oamenii umblă după închipuirea duhului lor și lucrările Duhului, care au fost în mijlocul Bisericii de la început, sunt imitate în felul acesta, iar copiii lui Dumnezeu de pretutindeni nu observă nimic. Din contră, dacă aud o prorocie ei spun cu mândrie: „Vedeți că Domnul este în mijlocul nostru, altfel fratele sau sora n-ar fi putut proroci în felul acesta”.

Acestor oameni care ascultă și vorbesc trebuie să le fie spus: *„Ascultați Cuvântul Domnului pentru timpul acesta”*. De aceasta

depinde totul. Nu de ceea ce spun ei. Doar voi observați că în Biserica Domnului totul trebuie rânduit. Acolo unde este Cuvântul adevărat, acolo vin și prorociile adevărate. Dumnezeu Se poate descoperi numai într-o astfel de Biserică. Dorim ca Domnul să continue în felul acesta cu noi până în ziua când vom trece de la credință la realitatea vizibilă.

Citim mai departe din Ezech. 13:4-6: *„Prorocii tăi, Israele, sunt ca niște șacali în mijlocul dărâmăturilor! Voi nu v-ați suit înaintea spărturilor; n-ați înconjurat cu un zid casa lui Israel ca să rămâneți tari în luptă în ziua Domnului. Vedeniile lor sunt înșelătoare, și prorociile lor mincinoase. Ei zic: «Așa vorbește Domnul!», măcar că Domnul nu i-a trimis; și fac pe oameni să tragă nădejde că se va împlini cuvântul lor”.*

În Deut. 18:20-22 citim: *„Dar prorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună, sau care va vorbi în numele altor dumnezei, prorocul acela să fie pedepsit cu moartea.» Poate că vei zice în inima ta: «Cum vom cunoaște cuvântul pe care nu-l va spune Domnul?» Când ceea ce va spune prorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Prorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el”.*

Aceste lucruri sunt valabile până în timpul nostru. Așa cum au fost opriți, descoperiți toți acești proroci mincinoși cu ajutorul Cuvântului Domnului, la fel se va întâmpla când Domnul va cerceta pe poporul Său Israel prin slujba celor doi proroci. Atunci vor trebui să înceteze toate aceste îndeletniciri murdare și religioase. Tot așa va trebui să înceteze orice lucrare proprie în Biserica lui Dumnezeu. Orice vorbire după propria gândire și judecată, prorocii, visuri sau orice poveste închipuită, trebuie înfățișate și comparate cu unitatea de măsură a Cuvântului. Uneori se aude cam aspru acest Cuvânt. Poate că unii cred că noi vrem să ne ridicăm deasupra tuturor oamenilor. Dar noi am citit ce se va întâmpla cu astfel de oameni care se ridică împotriva Cuvântului care a fost descoperit. De fapt, ei sunt deja oameni morți. Cuvântul spune că astfel de oameni sunt morți în păcatul lor pentru că au îndrăznit să se ridice în momentul în care Dumnezeu Își împlinește deja Cuvântul Său și ei pretind că ar lucra din însărcinarea lui Dumnezeu, încercând să mai dezbine ceva în mijlocul poporului lui

Dumnezeu. Noi știm că în zilele noastre există o astfel de dezbinare între așa zișii credincioși. Nu pentru faptul că Dumnezeu nu ne-a adus adevărul, ci pentru faptul că duhul minciunii domină încă pe foarte mulți credincioși. Aici este toată problema.

Noi știm când a apărut prima dată mesajul sfârșitului, cum ei au spus pretutindeni: „Da, Dumnezeu a fost cu omul acesta”, dar pe urmă ei au privit la lucrarea lor proprie, la neprihănirea aleasă de ei, știind bine că dacă vor primi această veste și lucrare pe care a trimis-o Dumnezeu în timpul acesta, atunci se va pune capăt propriei lor lucrări, iar aceasta ei nu admit. Ei voiau să continue în felul lor mai departe, căutând o soluție intermediară, un compromis, dar sfârșitul lor va fi că ei nu vor ajunge la lumina Cuvântului; lor nu le-a mai rămas decât întunericul pentru că ei s-au ridicat împotriva luminii.

Dumnezeu are însă un popor în zilele noastre care este dispus să dea crezare adevărului. Noi știm că este scris în 2 Tes. 2:12: *„...pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți”*. Și vers. 11: *„Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de răătăcire, ca să creadă o minciună”*.

Acest Cuvânt este o osândă groaznică. Dumnezeu i-a lăsat pe oamenii aceștia în voia minții lor pentru că El a descoperit lumina adevărului, iar oamenii au iubit întunericul mai mult decât lumina. Ei iubesc cuvintele lor și tâlcuirile oamenilor mai mult decât Cuvântul adevărului, iubesc cuvântul organizației lor mai mult decât Cuvântul lui Dumnezeu.

Ei au respins tot ceea ce a vorbit Domnul în timpul acesta prin prorocul trimis de El. Din momentul când au făcut aceasta, lor nu le mai rămâne decât propria lor lucrare. Noi știm cum se va încheia această lucrare a lor. Dacă ei ar fi stat la sfatul Domnului, ar fi primit un sfat din partea Lui. Dacă ar fi primit vreun îndemn, atunci ar asculta acum Cuvântul Domnului, iar mântuirea ar fi de partea lor împreună cu ajutorul imediat al lui Dumnezeu.

Dar în felul acesta ei continuă pe propria lor cale. În Ezechiel 13:8-9, Cuvântul Domnului spune: *„«Pentru că spuneți lucruri înșelătoare și vedeniile voastre sunt minciuni, iată, am necaz pe voi, zice Domnul Dumnezeu.» «Mâna Mea va fi împotriva prorocilor ale*

căror vedenii sunt înșelătoare și ale căror prorocii sunt mincinoase; ei nu vor rămâne în adunarea poporului Meu, nu vor fi scriși în cartea casei lui Israel, nici nu vor intra în țara lui Israel...»”.

Aici venim deja la punctul unde numele lor vor fi șterse din Carte. Oamenii care nu vor să primească Cuvântul Domnului în ceasul cercetării divine, ceea ce face Dumnezeu în credincioșia Lui conform Cuvântului Său, sunt în pericol ca numele lor să fie șterse din carte. Fie din Israel, fie dintre neamuri cei care îndrăznesc să lucreze după mintea lor proprie, înșelând poporul cu învățăturile lor proprii, numele lor vor fi șterse din Cartea Vieții, din adunarea poporului lui Dumnezeu.

Atunci când Dumnezeu vorbește totul devine foarte serios, atunci nu mai există cale de mijloc. Aici am citit că ei nu vor rămâne în adunarea poporului lui Dumnezeu. Toate acestea le-a rânduit Dumnezeu așa, pentru ca poporul Lui să fie păzit de dominația acestor fățarnici și să fie adus la locul de odihnă unde se poate așeza ca să asculte expunerea Cuvântului divin, să-L primească pe Domnul Isus și să ajungă la cunoștința adevărului adevărat. Acești așa ziși proroci nu trebuie să aibă nicio legătură cu poporul lui Dumnezeu.

Noi cunoaștem un Cuvânt care spune: „*dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții*” (1 Ioan 1:7). În această lumină totul va fi descoperit. Observați că aici Dumnezeu forțează o despărțire? Și asta câteodată prin mijlocul unor comunități. Toți acei care au practicat minciuna și n-au iubit adevărul vor fi despărțiți de cei ce sunt proprietatea lui Dumnezeu, cei iubiți și aleși ai Săi, cunoscuți înainte de întemeierea lumii. Chiar dacă ei ar dori, nu va mai exista nicio legătură între unii și alții. Cu credincioșii din organizațiile din timpul acesta se poate discuta orice: despre vreme, despre mersul trenurilor, sau orice altceva, dar numai despre lucrurile duhovnicești nu, fiindcă ei nu vor să primească Cuvântul Domnului pentru timpul acesta. Este așa sau nu este așa? Aceasta pentru că ei sunt ocupați cu propria lor lucrare. În aceasta se deosebesc toate aceste lucruri. Dumnezeu să ne ajute ca să nu privim de sus în jos la cineva, ci să privim doar în sus la Dumnezeu și să-I mulțumim pentru credincioșia Lui, pentru harul Său și pentru ceea ce face El în zilele noastre.

Am citit: „*Și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Lucrurile acestea se vor întâmpla pentru că ei răătăcesc pe poporul Meu zicând: «Pace!», când nu este pace. Poporul Meu zidește un zid, și ei îl tencuiesc cu ipsos*”. (Ezech. 13:9b-10).

Nu a vorbit Domnul în felul acesta cu cărturarii din vremea aceea? N-a spus apostolul Pavel către unul „perete vărui”? Totul este zugrăvit ca să nu se vadă ce este dedesubt. Dar astfel de lucruri nu sunt rânduite pentru viață, pentru că viața este din sămânța Cuvântului, iar Duhul aduce această sămânță la viață în noi toți.

Cel ce trece pe lângă adevăr poate zugrăvi, se poate vopsi ca să nu fie văzut de lume, dar în interior se află moartea. În vers. 11 și 12 mai citim: „*De aceea spune celor ce-l acoperă cu ipsos că se va prăbuși, va veni ploaie cu vișor, pietrele de grindină vor cădea și se va dezlănțui furtuna. Iată, vi se prăbușește zidul! Și atunci vi se va zice: «Unde este ipsosul cu care l-ați tencuit?»*”.

Așadar, totul va fi dăruit, zidul înfrumusețat se va prăbuși, iar oamenii vor întreba: „Unde este acum talentul vostru”? Meșteșugul lor rușinos a fost luat în ceasul cercetării divine. Dar noi n-am vrut să așteptăm atât de mult, ci ne-am adunat în prezența lui Dumnezeu pentru a ne corecta aici, pentru a anula orice lucrare particulară, pentru a ne prezenta în chip curat înaintea lui Dumnezeu, ca să fim străpunși de adevărul Său, pentru că numai Duhul adevărului ne poate călăuzi în tot adevărul.

Dorim ca Domnul să ne dăruiască o astfel de inimă, ca să putem rândui toate lucrurile și să le vedem cum le vede Domnul, și să mânuim aceste taine și lucrări așa cum dorește El.

Astfel El vrea să ne ajute într-un fel cum nu s-a mai întâmplat în trecut, ca să primim o încredere nouă în ceea ce face Dumnezeu în timpul acesta, ca să recunoaștem harul Domnului din mijlocul poporului Său mai mult ca oricând.

Nu noi ne-am separat. El ne-a separat atunci când a sădit Cuvântul Său în inimile noastre. Noi citim din prorocul Zaharia că în ziua aceea va fi deschis un izvor împotriva păcatului. În Ioan 16:8-9 scrie: „*Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește*

păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine". Acesta este păcatul.

Prin aceasta Domnul Isus a vrut să spună că păcatul necredinței atrage după sine o sumedenie de păcate. Dacă Dumnezeu ne dăruiește har ca să putem crede Cuvântul Lui, atunci am intrat sub sfera milei Lui, am fost strămutați în Împărăția Sa și noi auzim cuvintele gurii Sale. Dar lucrul acesta îl poate face numai Duhul lui Dumnezeu pentru a ne deschide ochii asupra păcatului, asupra neprihănirii și a judecății. Orice om care este străpuns de Duhul lui Dumnezeu va experimenta aceste trei lucruri în viața lui.

Ochii ne vor fi deschiși asupra păcatului, a neprihănirii și a judecății. Din momentul acela noi am fost ajutați pentru că ne-am prezentat în Fața Sa, a Cuvântului lui Dumnezeu. În fața Cuvântului nu există scăpare în stânga sau în dreapta. Există doar un drum drept înainte. Drept înainte este ușa. Domnul spune: „Eu sunt ușa”. Dacă vreți să treceți prin ușa aceasta, opriți-vă odată și recunoașteți lucrarea pe care a făcut-o El pentru voi, ce are în vedere pentru timpul acesta și ce este pregătit în viitor pentru voi.

Nu este așa de simplu să spui: „Domnul este ușa, eu intru și ies cum vreau, ca să ajung la El”. Așa nu merge! Noi trebuie să ne smerim sub mâna puternică a lui Dumnezeu, să recunoaștem ceea ce a făcut Domnul, să fim pregătiți să aruncăm orice lucrare proprie și să ne predăm viața în mâna lui Dumnezeu.

Noi citim mai departe în Ezechiel 13: „...se va dezlănțui furtuna. Iată, vi se prăbușește zidul!”.

Noi vom trăi și vom vedea ceasul cercetării divine care va veni atât pentru neamuri cât și pentru poporul Israel. Odată pentru cei ce n-au crezut aici și odată pentru cei ce n-au crezut acolo. Sfânta Scriptură ne spune toate acestea.

Cei mari și cei mici ai acestei lumi vor încerca să se ascundă de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie. Dar nu se va mai găsi un loc pentru ascunzătoare, iar ei vor striga: „*Munți cădeți peste noi și dealuri acoperiți-ne*”. Dar totul va fi prea târziu. Domnul Isus a spus: „*Afară va fi plânsul și scrâșnirea dinților*”. Dar înăuntru va fi bucurie și pace pe vecie. Noi am dori să fim cu Domnul. Cei ce doresc să fie în zilele

acelea în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să vină de acum în Împărăția lui Dumnezeu. Această Împărăție trebuie să înceapă în noi prin har.

Despre poporul Israel este scris că cei 144000 vor fi pecetluiți înainte ca toate popoare să fie lovite în mod groaznic de aceste plăgi. În ziua aceea Domnul Dumnezeu va face cunoscut cine Îi aparține și cine nu. Dorim ca Domnul să ne ajute.

Citim mai departe în Ezechiel 13:17-18: *„Iar tu, fiul omului, întoarce-ți privirile împotriva fiicelor poporului tău care prorocesc după gustul inimii lor și procește împotriva lor! Spune: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Vai de cele ce cos pernute pentru subsuori și fac maramă pentru capetele oamenilor, de orice mărime, ca să prindă suflete! Socotiți că veți prinde sufletele poporului Meu, ca să vă păstrați cu viață sufletele voastre?»”*.

Noi știm că în Biblie bisericile sunt simbolizate prin femei, iar ceea ce se naște din acestea sunt fiicele. Fiecare dintre ele au confecționat o anumită măsură a lucrurilor, ca să se potrivească pentru fiecare în parte, iar dacă nu i se potrivește va fi croită din nou după măsura individului. Dar într-o zi va veni și clipa în care Domnul va zice: „Domnilor, voi ați putut ascunde în fața oamenilor toate acestea, dar în Fața Mea aceste lucruri au fost descoperite de mult timp, iar ceasul cercetării Mele a venit acum peste voi”.

Ei și-au confecționat maramă. Voi știți ce înseamnă o maramă. O maramă este o învelitoare pentru cap. Și am citit: *„ei fac maramă pentru capetele oamenilor de orice mărime”*. Dacă cuiva i se pune pe cap o maramă, atunci ce se întâmplă? Persoana respectivă nu mai vede.

Despre poporul Israel este scris că atunci când Îl va recunoaște pe Hristos, va fi luată marama de pe ochii lor. Apostolul Pavel spune că acolo: *„...unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia”* (2 Cor. 3:14-17).

Numai în Domnul Isus Hristos poate fi înlăturată această maramă de pe ochii noștri. A sosit ceasul pentru această lucrare, ca să îndepărtăm aceste maramă care ne-au fost puse în diferite comunități. Deci, unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenie, și numai în Isus Hristos poate fi luată această maramă sectară.

Apostolul Pavel spune în vers. 18: *„Noi toți privim cu fața descoperită....”*. În zilele noastre ne-au fost luate toate maramele care ne erau puse pe ochi în vechile comunități, pentru ca să vedem slava și descoperirea lui Dumnezeu. Astfel putem umbla în lumină. Indiferent dacă mă credeți sau nu, dar în toate organizațiile creștine religioase după nume și obiceiuri, lucrurile sunt confecționate după măsuri proprii. Ei măsoară și confecționează după măsura capului, iar oamenii trebuie să creadă așa cum cred ei, sau să nu vadă așa cum nu văd nici ei, pentru că fiecare a primit o maramă după măsura capului său.

Dar Domnul S-a îngrijit ca marama aceasta să fie îndepărtată. De fapt, ultima carte din Biblie se numește „Apocalipsa – Descoperirea”. Aceasta înseamnă că marama a fost îndepărtată ca să putem privi înăuntru. Înainte ca să putem privi în „Descoperirea lui Isus Hristos” trebuie să fie îndepărtată orice maramă de pe capetele noastre, pentru ca ochii noștri să vadă.

Toți acei ce doresc să privească descoperirea Cuvântului și a Duhului în timpul acesta, trebuie să fie dispuși să îndepărteze orice maramă proprie, și atunci vor vedea că nici Isus Hristos nu este învelit și că El S-a descoperit. El S-a făcut cunoscut ca Cel dintâi și Cel de pe urmă, ca Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine.

În Ezechiel 13:21 scrie: *„Vă voi rupe maramele și voi scoate pe poporul Meu din mâinile voastre”*. El va scoate oile Sale din aceste staule și doar El le va călăuzi la pășune. Lucrul acesta Îl face deja Domnul în zilele noastre, iar mai târziu și cu poporul Israel. Noi am putea citi mai departe pentru că este scris și despre păcatul vrăjitoriei: *„Pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta”* (Apoc. 18:23). De cine? De această femeie. Fiicele ei fac același lucru. Aceasta este pretutindeni pentru că această maramă este ca o vrăjitorie care vine peste un om și îl vrăjește în așa fel încât el nu mai poate crede. În Ezechiel 13:18 ei sunt întrebați: *„Astfel vreți să vă păstrați cu viață sufletele voastre?”*.

Noi știm că atunci când fratele Branham a văzut starea bisericii din Statele Unite, când aceasta a trecut pe lângă el, a zis: „Doamne, ce este și aceasta?”. Ei sunt vrăjiți și nu știu lucrul acesta. Nu știți cum a scris apostolul Pavel, galatenilor? „Voi ați început bine. Cine v-a

vrăjit?” Toate aceste denumiri și duhul nicolaiților i-au vrăjit, și aceasta în cele mai diferite forme. Un om cu o maramă i-a prins în cursă și le-a prezentat tot felul de lucruri. Dar acum este timpul când Domnul îi pretinde pe ai Săi. El spune: „Lăsați pe poporul Meu să plece”. Ceasul eliberării noastre a sosit. Noi am trăit ceasul cercetării divine care a venit peste noi.

Citim mai departe din Ezechiel 13:20: *„Iată, am necaz pe pernițele voastre prin care prindeți sufletele ca păsările; de aceea vi le voi smulge de la brațe și voi da drumul sufletelor, și anume sufletelor pe care le prindeți ca păsările!”*. Așa este.

Domnul S-a îndurat de noi. El a deschis cursa în care am fost prinși, a luat marama de peste capul nostru și a spus: „Voi sunteți eliberați”. De aceea este scris: *„Duhul Domnului este peste Mine...ca să vestesc robilor slobozenia”* (Is. 61:1).

Noi predicăm slobozenia tuturor celor ce sunt dispuși să primească Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu. El a spus: „Vă voi smulge din brațele lor ca să puteți fi liberi, vă voi rupe maramele și voi elibera poporul Meu din mâinile prorocilor mincinoși. Ei nu trebuie să mai fie în mijlocul poporului Meu. Și astfel veți cunoaște că Eu sunt Domnul în mijlocul vostru”. Aceasta s-a recunoscut.

Așadar, după ce Domnul ne-a eliberat, capul nostru a fost eliberat, mâinile noastre au fost eliberate, la fel și picioarele noastre. Noi am trăit și aceste zile în care putem crede, liberi, Cuvântul lui Dumnezeu, fără ca cineva să ne prescrie vreo dogmă religioasă. Nimeni nu ne mai poate lua acest Cuvânt. Acest fapt a devenit realitate și pentru aceasta ne bucurăm, că noi am fost eliberați pentru timp și pentru veșnicie. Noi nu trebuie să trăim în continuare în cursa acestor păsărari, nu! Noi am fost smulși din mâinile lor și am recunoscut că Domnul este Dumnezeul nostru.

Citim mai departe: *„Pentru că întristați prin minciuni inima celui neprihănit, când Eu însumi nu l-am întristat, și pentru că întăriți mâinile celui rău ca să-l împiedicați să se lase de calea lui cea rea făgăduindu-i viața”* (Ezech. 13:22). Dumnezeu ne-a dăruit har în zilele noastre ca să vedem aceste lucruri. El ne va ajuta și ne va binecuvânta și mai departe.

Noi putem recunoaște măsura harului care ne-a fost dăruit. Am fost smulși de pretutindeni și deodată am văzut că suntem liberi. Unde este Duhul Domnului acolo este slobozenie. Orice maramă a fost luată. Noi putem vedea slava Domnului cu fața descoperită; și aceasta vine de la Domnul, prin Duhul Lui. Acest lucru l-a scris Pavel corintenilor.

Unde este Cuvântul lui Dumnezeu acolo urmează și cuvântările adevărate dumnezeiești, acolo este sinceritate și adevăr în toate. Acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu este răstălmăcit, acolo se află prorocii mincinoși. Dar acolo unde Domnul Se descoperă, unde începe judecata prin Cuvântul Său, unde este luată orice maramă, ca să ne recunoaștem singuri, acolo vom vedea și pe Acela care S-a descoperit în aceste zile din urmă, ca Domnul Cel viu care vrea să fie totul în toate pentru fiecare din noi. El să ne binecuvânteze. Amin. Să ne rugăm:

Doamne, noi Îți mulțumim că Tu ai trimis pe prorocul Tău, Îți mulțumim pentru mesajul Cuvântului Tău. De atunci am putut vedea toate înșelătoriile acestor proroci mincinoși, pentru că Cuvântul adevărului ne-a străpuns. Duhul adevărului ne-a călăuzit în tot adevărul. Noi Te laudăm și ne închinăm în Fața Ta Doamne, Te rugăm să umbli în mijlocul nostru și proslăvește-Te mai mult. Fie ca slava Ta să fie în mijlocul nostru când suntem adunați în Numele Tău. În această zi Îți mulțumim din inimă și-Ți aducem rugăciunile noastre în Numele Domnului Isus. Amin.

Întrebări și răspunsuri

Poate mai sunt unele întrebări la care aş răspunde pe scurt cu ajutorul lui Dumnezeu, iar pe urmă va încheia fratele nostru Russ.

Ochii mei au mai căzut pe un Cuvânt din 1 Samuel 17, unde David vorbește despre neprihănirea sa și tot ce a făcut Dumnezeu cu el. 1 Sam. 17:46: „...Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu”.

Aceasta este și dorința noastră a tuturor, acesta este motivul inimii noastre, ca toată lumea să recunoască acest fapt și anume, că Biserica Mireasă are ca Mire pe Domnul, care S-a manifestat în mijlocul ei. Noi nu trăim doar în amintirea lucrării lui Dumnezeu din trecut, ci noi vrem să avem o întâlnire cu același Dumnezeu, să avem aceleași trăiri în viața noastră ca să putem vorbi acum despre ceea ce face Dumnezeu prin har în timpul acesta în mijlocul poporului Său.

Noi vă putem asigura că Dumnezeu merge înainte cu Biserica Sa până la ținta finală. Nu va exista nicio oprire și nicio dare înapoi. Poate nu toate lucrurile vor veni întotdeauna atât de repede cum am dori noi. Au fost ani de luptă și de biruință. În momentul acesta cred că suntem într-un timp de trecere de la o etapă la alta. De la ceea ce a fost la ceea ce va veni, iar în timpul acesta trebuie pășit cu curaj ca peste o punte și să-L rugăm pe Domnul pentru întărirea și încurajarea tuturor.

Noi ne putem pregăti pentru ziua în care Dumnezeu va lucra în chip minunat. De multe ori noi ne întrebăm: „Doamne, cât timp va mai dura harul Tău? Când se vor împlini toate aceste lucruri?”

Aici este o întrebare: **„Putem folosi orice exprimare a fratelui Branham ca învățătură?”**

Nu! Aceasta nu putem, pentru că nu orice exprimare are vreo legătură cu o învățătură biblică. Multe exprimări n-au nicio legătură cu o învățătură biblică sau cu vreo altă învățătură. Este doar ceva ce a fost spus fără vreo legătură biblică.

De exemplu. Fratele Branham spera că va avea și el parte ca să cheme pe iudei la Hristos, înainte de a trece din viața aceasta. De altfel el a spus că în ziua în care steagul lui David a fluturat din nou în Israel, după 2000 de ani, în seara aceleași zile Îngerul Domnului a venit la el și i-a dat însărcinarea. Pe baza acestui eveniment el era de părerea că va avea o parte de lucrare pentru poporul Israel, de a-i întoarce într-o formă oarecare la Domnul. Indiferent de faptul că aceste două evenimente s-au suprapus, din aceasta nu rezultă – nici chiar dacă a fost o dorință a fratelui Branham – că putem face din dorința lui o învățătură biblică. De fapt, Domnul nici nu i-a permis să viziteze Israelul, ca predicator. El a fost întors din drum din Cairo, Egipt, prin Cuvântul Domnului.

Noi trebuie să deosebim foarte bine dacă este vorba despre o învățătură sau de o dorință a fratelui nostru.

Cel mai bun exemplu îl putem lua din timpul în care au avut loc primele adunări aici în anul 1966, când un frate din America a venit aici și mi-a povestit că „fratele Branham ar fi spus că în revoltele negrilor din Statele Unite vor muri un milion de negri”.

De multe ori fratele Branham a spus ca să fim foarte atenți când se spune ceva. Uneori vorbește un om exprimându-și o părere despre un eveniment oarecare, dar atunci când vine Cuvântul prin: „Așa vorbește Domnul” este cu totul altceva. Fratele Branham a mai spus: „Fiți atenți când se vestește Cuvântul. Și partea omenească are partea ei. Dar atunci când mă auziți spunând «Așa vorbește Domnul», atunci Domnul a vorbit”.

Vedeți, noi trebuie să deosebim foarte clar. Întotdeauna trebuie să ne punem întrebarea: „Ceea ce a spus a fost «Așa vorbește Domnul»?” Noi nu suntem interesați de nimic altceva decât de «Așa vorbește Domnul» .

Dacă fratele Branham a mâncat cozonac cu cireșe, atunci trebuie să dorească toți frații cozonac cu cireșe? De ce nu doresc și ceea ce a mâncat Ioan Botezătorul? Pentru mine, aceste dorințe nu înseamnă decât o mare prostie.

Noi trebuie să deosebim bine pe omul Branham de predicatorul Branham și de prorocul Branham. Numai dacă avem harul acesta de la Dumnezeu, altfel vom expune orice exprimare a sa ca o învățătură și vom călări pe aceasta. Cea mai mare nenorocire se poate produce astfel încât nici nu ne dăm seama.

Noi vedem că și pe Domnul Isus L-au înțeles imediat greșit când El i-a zis lui Petru cu ce fel de moarte va muri acesta, sau când El i-a zis lui Petru cu privire la Ioan: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?”. Imediat ieșise un zvon în popor că Ioan nu va muri. Dar Domnul nu spusese așa ceva.

Dacă frații ar spune numai ceea ce El a spus, atunci n-ar fi rău; dar dacă ei sucesc unele afirmații, atunci e rău.

Să nu ne mirăm atunci de ce trebuie să ne luptăm câteodată cu artileria grea fără ca să ne dorim aceasta. Noi facem lucrul acesta cu privirea ridicată către Dumnezeu pentru ca lucrarea Lui să nu fie dată de rușine.

Noi știm că și în timpul acesta va rămâne o rămășiță din popor păstrată în Cuvânt prin harul lui Dumnezeu. Noi nu ne lăsăm spulberați de orice vânt pe care îl produc oamenii. De multe ori vine câte un vânt, dar Domnul nu este în vântul acela. Unii aprind câteodată un foc, dar Domnul nu este în focul acela. Multe lucruri sunt imitate în timpul acesta.

Fratele Branham a spus că există o stimulare prin descoperire. Noi am văzut că descoperirile pot avea de fapt două surse sau două izvoare.

Există oameni care pot spune plini de bucurie și exaltare despre lucrurile descoperite de ei încât ascultătorii lor tresaltă de parcă ar fi avut loc un eveniment foarte mare. În fond nu se întâmplase nimic; un duh pusese stăpânire peste ei, îi răătăcise după plac.

În timpul acesta niciun om nu-și mai poate permite să treacă pe lângă Cuvântul vorbit al lui Dumnezeu și să creadă că va rămâne în picioare în fața lui Dumnezeu. Vom mai reveni pe scurt la aceste lucruri.

Să nu vă supărați pe mine dacă vorbim în locul acesta atât de liber și deschis. Eu nu sunt pentru lucruri ascunse și nici pentru fraze neclare. Totul trebuie să fie clar și limpede. Toate lucrurile trebuie să fie pe înțelesul tuturor, încât fiecare să-și cunoască locul în Biserică, în Cuvânt, în slujbă și în însărcinare.

În locul acesta nu putem vesti altceva decât ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Cu ceea ce nu este scris se ocupă alții.

Despre ceea ce vrem să mai spunem găsim scris în Ezechiel 40:4: *„Omule acela mi-a zis: «Fiul omului privește cu ochii tăi, ascultă cu urechile tale și ia aminte la toate lucrurile pe care ți le voi arăta; căci ai fost adus aici ca să ți le arăt. Fă cunoscut casei lui Israel tot ce vei vedea»”*.

Acest cuvânt ne aduce aminte de textul din Apoc. 1. Apostolul Ioan a fost dus acolo ca să vadă și să audă, iar apoi să scrie aceste lucruri sfinte, pentru ca în decursul timpului de har bisericile să aibă posibilitatea să citească, să asculte și să păzească lucrurile scrise în acea carte. Chiar și pentru timpul acesta de sfârșit este de folos Cuvântul din Apoc. 1. Noi trebuie să citim, să ascultăm și să păzim ceea ce este scris. Noi am fost aduși aici ca să ne deschidem ochii, urechile și inimile, ca să vedem, să deosebim, să recunoaștem și să luăm aminte la fiecare cuvânt ieșit din gura lui Dumnezeu și să-l păstrăm într-o inimă curată, ca să putem deosebi bine ce vine de la Dumnezeu și ce nu.

De la Dumnezeu vine tot ce a fost făgăduit mai dinainte în Cuvântul Său. Nimeni n-ar trebui să uite ceea ce scrie în Apoc. 1, ba chiar ar trebui să-și scrie lucrul acesta pe mână și pe frunte, dacă nu în inimă.

Unii caută să învețe ceea ce nu este scris în cartea acestei prorocii. În Apoc. 1:3 versetul se încheie cu cuvintele: „...*căci vremea este aproape*”. În această carte din Biblie orice cuvânt este scris sub formă de prorocie. Tot ceea ce trebuie să citim și să auzim este scris aici. Nu este scris nicăieri că noi ar trebui să citim printre rânduri. Nu este vorba nicăieri că trebuie să tâlcuim aceste taine, nici să adăugăm sau să scoatem ceva. Este scris doar: „*Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea!*”. Așadar cei ce păzesc aceste lucruri scrise. Nu ce nu este scris. Amin. (Adunarea spune „Amin”). Acest „Amin” trebuie să fie atât de puternic încât să fie auzit până în America.

De ceea ce nu este scris să se ocupe alții. Biserica Domnului citește și ascultă numai ce este scris. Toate celelalte lucruri sunt pentru ceilalți. Ca să clarificăm și lucrul acesta pentru totdeauna citim din Apoc. 22:18-19: „*Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta*”.

Indiferent dacă mă credeți sau nu, de fapt nici n-ar trebui să ne ocupăm cu astfel de lucruri. Doar noi n-avem nicio răspundere pentru

cei ce deviază de la Cuvântul lui Dumnezeu. Dar să fie clar, fratele Branham a predicat aproape trei ore textul din 2 Petru 1, în predica „Statura de om mare în Hristos”, despre cele șapte însușiri (ale staturii de om mare în Hristos). În multe locuri din țară aceste șapte însușiri sunt confundate cu „cele șapte tunete”.

Eu întreb pe toți acești cărturari, care pretind că ei au dreptul să vorbească, dacă fratele Branham în cele trei ore din predica aceasta a amintit doar o dată, doar o singură dată, că în aceste șapte însușiri ar fi ascunse cele șapte tunete? De ce s-a răspândit o astfel de învățătură rătăcitoare? Într-o zi Dumnezeu Se va socoti cu toți aceștia. Nota de plată va sosi la ceasul Carmelului și se va descoperi cine este Dumnezeu adevărat în Israel, cine L-a slujit, cine s-a încrezut în El și cine L-a tăgăduit. Se va vedea cine a avut doar o singură dorință: aceea de a ajuta la propășirea și pregătirea Bisericii conform Cuvântului descoperit.

Noi ne ocupăm de pregătirea Bisericii și nu de probleme proprii, ci de ceea ce a dăruit Dumnezeu poporului Său, prin har.

O întrebare a unui frate din Rotterdam, Olanda: **Ce să facem cu predicile fratelui Branham? Cum să lucrăm cu ele; să predicăm noi sau să servim pe oameni cu aceste predici?**

Vreau să răspund la această întrebare foarte clar. În locul acesta noi n-avem nicio lege pentru vreo procedură. Noi facem totul după cum suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Noi încă traducem; am tradus sute de predici ale fratelui Branham și avem încă suficientă vreme ca să mai ascultăm și Cuvântul vestit prin gura fraților noștri.

Când nu sunt eu aici, de obicei nu se traduce, ci se predică Cuvântul, se face rugăciune și se cântă cântări. De fiecare dată frații au ocazia să predice în locul acesta. La sfârșitul săptămânii când este mai mult timp, traduc din engleză câte o parte dintr-o predică a fratelui Branham, dar avem timp și pentru a predica Cuvântul, să ne rugăm și să ne adâncim în aceste lucruri. Din toate acesta noi nu facem nicio lege.

Predicile fratelui Branham au locul lor în Biserica Dumnezeului celui viu. Noi le traducem verbal și scris. Noi încă nu ne facem nicio problemă dacă cineva vine aici și predică mesajul, Cuvântul descoperit.

O altă întrebare de la același frate și anume **despre rânduirea sau așezarea bătrânilor în Biserică.**

Noi am făcut lucrul acesta cu ani în urmă în locul acesta, iar pentru alte localități sau alte țări nu avem nicio răspundere. Domnul m-a înștiințat atunci ca să nu înființez adunări în alte localități, să nu mai am nimic de a face cu înființarea acestora.

Eu doar am primit însărcinarea: să merg din oraș în oraș și să vestesc mesajul, Cuvântul descoperit. Toate celelalte lucruri sunt de competența fraților din localitățile unde ei se află. Modelul biblic poate fi aplicat pretutindeni. Fiți siguri că acest model nu va da greș, dacă respectăm Cuvântul: fiecare frate să respecte pe celălalt mai presus de el însuși.

În câteva cereri de rugăciune avem rugămintea de a ne ruga pentru câteva persoane. În mod deosebit o soră care a auzit despre salvare și despre rugăciunea noastră pentru persoane care au fost încurcate cu lucruri nebiblice. Noi trebuie să recunoaștem odată că tot ce nu este după Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă este vorba despre o asociație cu mască religioasă, acolo se ascunde un duh care duce pe oameni în rătăcire. Noi vrem să ne rugăm pentru aceste persoane și desigur vom face și lucrul acesta. Toate aceste cazuri le vom aduce înaintea Domnului nostru ceresc.

O altă întrebare: **Cum putem înțelege textul din 1 Cor. 5:5?**

Astfel de cazuri au fost amintite în vechime. De exemplu Deut. 27:20. Acest om căzuse sub blestem. Apostolul Pavel a lucrat deci după Cuvânt. Astfel de oameni erau dați pe mâna Satanei și excluși din adunare.

O altă întrebare: **Se poate ține Cina Domnului într-un cerc mai restrâns?**

Desigur. Într-o adunare atât de mare cât este numărul credincioșilor din localitate. Cei ce ascultă, se roagă și împărtășesc Cuvântul trebuie să serbeze Cina în cercul lor restrâns. Cu o singură condiție, să fie un frate care citește Cuvântul, care frânge pâinea și poate împărți vinul.

Noi nu știm întotdeauna cine trimite întrebarea și ce scop are, dar noi credem că o soră nu are dreptul să conducă o adunare, nici măcar într-un cerc restrâns și nicidecum să împartă Cina. Dar acolo unde sunt împreună bărbați și femei în adunare, este de la sine înțeles că ei trebuie să serbeze și Cina. Așa este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Totul trebuie făcut cu dragoste și conform Cuvântului.

Altă întrebare, care ne mișcă pe toți și care se referă la Fapte 2:38. În acest text se află făgăduința pentru cei ce primesc botezul în Numele Domnului Isus Hristos, adică făgăduința primirii Duhului Sfânt. Întrebarea este: **Imediat după botez primim și darul Duhului Sfânt?**

De fapt, aici avem de a face cu o făgăduință. Una este făgăduința și alta este primirea propriu zisă. Făgăduința trebuie să locuiască în inima noastră, înainte ca să devină realitate. Noi nu putem spune din capul locului că l-am primit dacă nu l-am primit. Dacă cineva crede din inimă, atunci trebuie să vină și ziua și ceasul în care intră în posesia făgăduinței lui Dumnezeu, fără să mai întrebe pe alții.

Dacă am primit cu adevărat sau numai pretindem aceasta, se va arăta pe parcurs, se va vedea ce fel de trăire cu Domnul a avut o persoană. Noi am dori mult ca după botez să fim în măsură, ca prin punerea mâinilor, oamenii să primească Duhul Sfânt. Va veni și vremea aceea cât de curând. Noi nu mai putem să vă spunem multă vreme că Domnul vă va vindeca, nu-i mai putem mângâia pe aceia ce caută botezul cu Duhul Sfânt, spunând la nesfârșit: „Domnul vă va împlini dorința”.

Va trebui să vină ceasul, și lucrul acesta a mai fost spus astăzi aici, noi dorim ca ceasul acesta să fie astăzi. Noi vom fi nevoiți să spunem odată: „Doamne, în felul acesta nu mai putem continua. Nu ne-am adunat aici în locul acesta în Fața Ta, doar ca să auzim Cuvântul Tău, ci și să primim ceea ce ai făgăduit Tu prin Cuvântul Tău și să trăim Cuvântul Tău”.

Numai dacă noi am putea veni într-o astfel de smerenie lucrată de Duhul Sfânt în Fața Domnului, atunci cu toată siguranța, Domnul nu va întârzia cu prezența Lui puternică. Această dorință unică trebuie să fie în inimile tuturor.

De Rusalii, apostolul Petru s-a ridicat și a spus, după cum este scris în Fapte 2. El nu a spus: „Frați și surori, noi ar trebui să recurgem la forță”. Nu! Pur și simplu, ei erau în rugăciune bazați pe Cuvântul făgăduinței. Ei știau că ziua și ceasul vor veni, de aceea ei au rămas adunați înaintea lui Dumnezeu până s-a împlinit făgăduința. Nici unul nu a făcut ceva deosebit.

Noi suntem în acea situație. Dacă noi am fi putut ajuta cu ceva pe Domnul, desigur că noi am fi făcut-o demult. Dar Domnul a luat totul din mâinile noastre în mâinile Sale. Eu nu știu dacă mă înțelegeți. Între timp oamenii au făcut tot felul de lucruri și încercări. Dar așa cum s-au întâmplat lucrurile la început, așa se pare că se va întâmpla și acum: totul se va revărsa din mâinile lui Dumnezeu. Noi știm că ceea ce El va face este binevenit și bine făcut și la lucrarea Lui nu poate schimba nimeni nimic. Toți vom fi binecuvântați și ne vom bucura înaintea Domnului.

În orice caz o astfel de lucrare este un eveniment sigur, iar prorocul Ioel a vorbit deja despre aceste lucruri: „După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură...”. Sunt enumerate semnele însoțitoare în legătură cu botezul Duhului Sfânt. Aici nu este vorba ca un om să scuture capul și să spună altuia: „...spune așa, spune așa, slavă, slavă, sânge, sânge”, lăsându-și limba să se încurce și tot felul de astfel de lucruri. Un astfel de procedeu este departe de adevăratul botez cu Duhul Sfânt și este o lucrare după voia oamenilor, nu după voia lui Dumnezeu. Ceea ce vrem noi este ca voia lui Dumnezeu să se îplinească în mijlocul nostru, să fie confirmat Cuvântul Lui și făgăduința. Dacă ne scuturăm vedem că a rămas mult în urma noastră. Acum noi avem nevoie de o scuturare dumnezeiască în mijlocul nostru, să se cutremure locul și Duhul Sfânt să fie prezent cu adevărat. Atunci nu ne vom mai întreba unul pe altul dacă L-am primit sau nu, ci vom striga: „Doamne, încetează acum!”. Acolo trebuie să ajungem.

Noi credem că același Dumnezeu care ne-a trimis ploaia timpurie va trimite și ploaia târzie, iar noi vom putea spune: „Dumnezeul meu nu întârzie niciodată”. Atunci vom ajunge la cuvântul vorbit de Iacov: „...*Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și*

târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape” (Iacov 5:7-8).

În răbdare noi suntem încercați și smeriți ca să fim sinceri. Dacă noi am putea face ceva, de mult timp am fi fost primiți cu onoruri de popor. Însă noi nu putem face nimic. Dacă cineva pretinde că poate face ceva, noi îi dăm voie, însă timpul ne este prea prețios. Doar Dumnezeu este în stare să lucreze acum și El va lucra pentru slava Numelui Său. Noi păstrăm în inimă promisiunea Cuvântului Său.

Mai este o întrebare. **„Despre credința pentru răpire”.**

Ce aş putea să vă spun? Am eu o credință pentru răpire, sau nu? Eu știu un lucru: eu voi fi acolo. Ce scop au exprimările teoretice, ca să le folosim și să călărim pe ele? Eu vă întreb: Ce fel de credință pentru răpire a avut tâlharul de pe cruce? Domnul Isus i-a zis: „Astăzi vei fi cu Mine în rai”. El era din numărul celor aleși care vor fi cu Domnul în veșnicie. Iar dacă și noi suntem din numărul aleșilor, atunci vom fi și noi cu Domnul.

Domnul ne va dăruia tot ceea ce avem nevoie ca să fim răpiți. Altfel nu merge. Eu vă întreb: „Ce fel de credință de răpire posedă cei adormiți în Hristos?”. Scriptura ne spune cu ce vor fi ei pregătiți: *„Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii...”*. Să nu vă îngrijorați! Câteodată noi am vrea să-L ajutăm pe Domnul, dar Domnul însuși vrea să ne ajute pe noi. Desigur, El ne ajută odată pentru totdeauna.

Noi știm că Domnul va face aceste lucruri promise. Noi vom primi și credința pentru răpire odată cu ploaia târzie. Nu trebuie să ne îngrijorăm.

Însă lucrul acesta nu va veni când unii oameni încearcă să ne prezinte ceva. Dușmanul întotdeauna a încercat să zădărnicească planul lui Dumnezeu prin lucruri imitate, făcute la repezeală, ca să atragă atenția oamenilor prin imitația lor.

Noi știm că fratele Branham a vorbit despre credința de răpire și că „cele șapte tunete sunt în legătură cu plecarea tainică a Miresei”.

Acum avem deja frați care încearcă să spună ce au vorbit tunetele. Dar nu reușesc să-l prind pe unul din aceștia și să-l întreb: „Cum mai stai cu credința ta de răpire”. Iar dacă va răspunde: „Am primit-o”; îl voi întreba: „Atunci cum de mai ești pe pământ?”.

Noi trebuie să vedem lucrurile așa cum sunt. Trebuie să fim treji și cu mintea clară. Pentru mine aceste lucruri sunt sfinte. Nimeni nu are voie să facă vreun lucru în Împărăția lui Dumnezeu fără însărcinare.

Așa cum ne-a fost spus și înainte într-o descoperire, a sosit timpul când fiecare trebuie să se ducă la locul care i-a fost pregătit. Necunoștința și necredința oamenilor trebuie să se vadă, să fie descoperite în timpul acesta, ca să se înfăptuiască despărțirea fecioarelor, să se sfârșească odată amestecul neghinei cu grâul.

Noi credem că Dumnezeu este pe cale de a înfăptui acum această despărțire, această alegere în popor. Noi nu vom face nimic în grabă, noi vom aștepta până când Dumnezeu va face totul prin harul Său. Noi nu-I putem prescrie lui Dumnezeu un timp pentru împlinirea făgăduințelor Sale. Dumnezeu este în vecii vecilor, iar noi suntem limitați în timp. El nu este limitat.

Toți aceia care au calculat timpul au greșit, pentru că Dumnezeu nu era în socoteala lor. Noi vrem să mergem înainte numai cu Dumnezeul nostru.

O altă întrebare. **Noi dorim claritate asupra textului din Ioan 20:23: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute”.**

Acest verset li l-a spus Domnul Isus ucenicilor Săi imediat după învierea Sa, după ce le-a dat însărcinarea din Luca 24:47: „Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim”. În Ioan 20:20 citim: „Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul. Isus le-a zis din nou: «Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi»”.

Așadar este vorba despre însărcinarea de a vesti iertarea păcatelor în Numele Domnului Isus, adică pocăința. Acela care nu crede vestirea rămâne cu păcatele neiertate. Aceasta o știm cu toții.

Altă întrebare. **Cum se înțelege textul din Coloseni 1:15-18?**

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea”.

Domnul Isus este arătat aici în divinitatea Sa ca și chipul vizibil al Dumnezeului invizibil. Noi știm că Dumnezeu este Duh și că El S-a descoperit în trup, ca Domnul. Aceasta a fost arătarea vizibilă a Dumnezeului Invizibil pe acest pământ. La fel, în Vechiul Testament este spus că nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu ca Duh. În timpul Vechiului Testament, El S-a arătat unor oameni, dar numai pentru scurt timp, pentru câteva clipe, ca „Îngerul Domnului”.

Mulțumesc tuturor ascultătorilor pentru încrederea acordată – nu mie – Cuvântului vestit prin slujitorii Domnului. El să ne lumineze și să ne facă să ajungem la statura de om mare în Hristos, ca să nu mai fim nevoiți să întrebăm pe vecinul sau pe fratele: „Cunoști pe Domnul?”, ci să primim descoperirea în așa măsură ca să putem vedea împlinirea Cuvântului din Evrei. 8:11: *„Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei”.* Amin.

Doamne, Te laudăm pentru îndemnurile date, pentru ploaia timpurie. Cu smerenie și răbdare așteptăm ploaia târzie. Doamne noi știm că Tu nu vei întârzia niciodată. Îți mulțumim pentru toate în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.